

★ VILACUP

Publicació de les CUP del Baix Montseny

1r semestre 2013 núm. 19



El Baix Montseny es pot quedar sense els trens de Mitja Distància

Els antics Catalunya Exprés poden quedar anul·lats per l'arribada de l'AVE. Pàg. 12 i 13

La CUP aposta pel model de recollida d'escombraries porta a porta (PaP)

→ Sant Esteve, amb un 37%, és el poble que recicla més del Baix Montseny, i Palau i Sant Celoni, amb un 25%, estan a la cua dels municipis de la comarca

→ L'única via per recuperar i reciclar els 4.066.063 de tones anuals de residus que generem és la recollida PaP. Pàg. 8 i 9



L'ENVÀS QUE NO VA, PERÒ QUE HI HAURIA D'ANAR, DEMANA REDREÇAR LA GESTIÓ

Gràcies a la campanya de la Generalitat, pagada per les empreses productores organitzades en els Sistemes Integrals de Gestió (SIG), Ecovidrio i Ecoembes, s'ha posat de manifest una necessitat urgent per redreçar el model de la gestió de residus. El sistema de funcionament dels SIG (privats) consisteix que els productes que utilitzen envàs paguen per la gestió d'aquest residu, al qual anomena *punt verd*, i fa que duguin el característic emblema amb dues fletxes en cercle.

Però aquests envasadors només paguen pels envasos punt verd **recollits** en els contenidors groc i verd. Qui s'encarrega de recollir els envasos i transportar-los és l'administració: ajuntaments, consells comarcals o mancomunitats, finançats pels SIG, **en funció de les tones d'envasos punt verd que entreguen**.

Si en els contenidors hi dipositem, a més dels envasos punt verd, altres objectes (raspalls de dents, gots, joguines...), aquests s'han de separar a les plantes de triatge. Una joguina, un got i un raspall de dents són reciclables, però els SIG no se'n fan càrrec i acaben en una incineradora, un abocador o un ecoparc. Això ens perjudica a tots, pel cost econòmic i ambiental, i només beneficia les empreses envasadores. Un benefici públic sotmès per un de privat sembla motiu suficient per revisar les polítiques de gestió de residus! El pitjor és que la campanya és impactant, i això és el que hauria fet falta per convèncer tots aquells que encara abandonen, o llencen

fora de lloc, les llaunes de begudes. Els costos de l'abocament o de la incineració no els paguen els envasadors, els paguem entre tots.

Hi ha altres models de gestió d'envasos i, des de fa un temps, diferents plataformes, fundacions i associacions intenten, amb treball constant, mostrar quines són aquestes fórmules alternatives, com el sistema de dipòsit, recuperació i retorn d'envasos (SDDR), que assoleix en altres països, com Alemanya o Dinamarca, uns nivells de recuperació d'envasos del 95%; amb el nostre sistema aconseguim recuperar només un 30% dels envasos en circulació.

Tot i així, només amb la nostra coresponsabilitat es poden implantar nous models, com el Porta a Porta, que aconseguix una recollida selectiva d'un 85% dels residus municipals, cosa que significa:

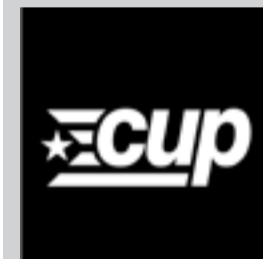
- Molts menys ecoparcs, incineradores i abocadors en el nostre territori,

- i un estalvi important en el cost que paguem de taxa per la recollida, perquè:

- rebem més diners dels SIG pels envasos recollits
- i paguem menys diners a les incineradores o abocadors ja que hi portem molts menys residus.

Quan acaba de sortir un estudi on es demostra que dipòsits i incineradores a casa nostra són la causa de una major incidència de malalties com el càncer,

(<http://adenc.cat/actualitat/nota-de-premsa/es-confirma-el-perill-cancer-de-labocador-de-canplanas>), ha arribat el moment de canviar a polítiques que ens obren les portes cap a un futur amb menys residus, treballant per assolir l'objectiu final del residu zero.



VILACUP

CUP

www.santceloni.cup.cat

santceloni@cup.cat

palautordera@cup.cat

cupsantesteve@gmail.com

Dipòsit legal: GI-389-2008

ECONOMIA COOPERATIVA: L'ALTERNATIVA

SOM ENERGIA, la cooperativa d'energia verda



Tot el que fem té conseqüències. Triar fer les coses d'una altra manera, està a les nostres mans.

Cada vegada utilitzem més i més energia. El model de vida de la societat actual és viable gràcies a una explotació intensíssima d'energies fòssils com el carbó, el gas i el petroli, és a dir, d'energies no renovables que tard o d'hora s'acabaran. Cal ser conscients que el model energètic vigent no només deteriora el medi ambient fins al punt de provocar un canvi climàtic mundial, com el que estem vivint, sinó que a més a més de ser totalment insostenible, és un oligopoli en tota regla. No fer res al respecte significa acceptar el sistema energètic establert i les seves conseqüències. I com que només cal fer un cop d'ull a la història per veure que els canvis mai vénen donats per les organitzacions ja existents, i menys encara quan aquestes són les que en surten

més beneficiades, se'ns fa del tot imprescindible treballar junts per ser motor d'un canvi de model energètic.

SOM ENERGIA va néixer amb un objectiu molt clar: reunir milers de persones amb el desig de treballar juntes per canviar el model energètic vigent

Per tot això, fa un parell d'anys va néixer a Girona SOM ENERGIA, una iniciativa popular amb un objectiu molt clar: reunir milers de persones amb el desig de treballar juntes per canviar el model energètic vigent, gens sostenible des d'un punt de vista mediambiental, social i econòmic. Aquest moviment social, eina activa per a tothom que es vulgui sentir actor i actiu d'un canvi de model energètic, es nega a deixar-ho tot en mans dels ritmes polítics i, fixant-se en models de cooperatives ja existents a Europa, ens proposa que sigui la mateixa ciutadania la que promogui el canvi, generant ella mateixa la demanda d'energia verda des de la base del sistema. Per fer-ho es constitueix, el desembre del 2010, SOM ENERGIA, la cooperativa catalana, sense ànim de lucre, que produeix i comercialitza energia 100% verda i que en només dos anys de vida ja ha arribat a la vora de 6.000 socis i sòcies i continua creixent dia a dia.

Des de SOM ENERGIA comercialitzem energia verda i ho fem com ho fa qualsevol altra empresa comercialitzadora, comprant energia al mercat elèctric, amb la diferència que des de SOM ENERGIA ens comprometem a comprar tota l'energia que consumim els socis a productors que certifiquen que l'energia que injecten a la xarxa prové de fonts renovables. D'aquesta manera, tot i que l'energia que rebem a casa és la mateixa, ja que és impossible discriminar físicament si un electró és verd o no dins la xarxa, el que sí que fem, si facturem a través de SOM ENERGIA, és crear demanda directa d'energia renovable, fent que augmenti la proporció d'electricitat neta injectada a la xarxa i, per tant, que disminueixi la bruta.

Si facturem a través de SOM ENERGIA creem demanda directa d'energia renovable, fent que augmenti la proporció d'electricitat neta injectada a la xarxa

A més a més, gràcies a les inversions individuals dels nostres socis i sòcies, des de SOM ENERGIA també estem posant en marxa, a poc a poc, projectes de producció. Ja funcionen cobertes fotovoltaïques a Lleida i a Riudarenes (Girona), i actualment també tenim en construcció una planta de biogàs a Torregrossa (Lleida) i diverses cobertes foto-

voltaïques més a Manlleu, Torrefarrera i a Picanya (País Valencià). D'aquesta manera, a finals de març, estarem produint ja el consum equivalent a més de 1.400 famílies.

I us preguntareu... què cal fer per fer-se'n soci? Només cal omplir el senzill formulari que hi ha penjat al web de SOM ENERGIA, www.somenergia.coop, fer una única aportació de 100 € al capital social, que se'ns retornarà en el cas que desitgèssim deixar de ser soci de la cooperativa i... ja ho tenim! A partir d'aquest moment ja podem contractar la llum a través de la cooperativa fent un simple tràmit via web i, sense cap sobrecost ni cap canvi tècnic a la instal·lació de casa nostra, ja podrem passar a consumir energia certificada d'origen 100% renovable.

Així de fàcil! I és que, en realitat, deixar de facturar la nostra llum a Endesa, Iberdrola, etc. és tan senzill com canviar-se de companyia de telèfon mòbil, només cal voler-ho fer.

Vine, informa't i fes el salt!

www.somenergia.coop

Xerrada informativa de Som Energia

Dissabte 16 de març, 19 hores, a la Sala Bernat Martorell

EL CAVALL DE TROIA DEL PARLAMENT



Diuen que només tres diputats han entrat a la cambra parlamentària, però van molt errats. Emulant els grecs per poder salvar les grans muralles de Troia, són 126.219 persones que a través dels tres parlamentaris de la CUP-AE han aconseguit irrompre amb força dins de la gran barrera arquitectònica i política del Parlament de Catalunya.

Ho podem catalogar de gran èxit, però no de sorprenent. L'èxit de la candidatura és fruit d'un treball de base i de la mobilització de milers de persones i col·lectius arreu del territori des de fa molt anys. I així es va plasmar els dies abans de l'històric 25N amb el suport de centenars de militants i de desenes d'organitzacions i moviments socials.

Per tant, primer objectiu complert, portar la veu dels sense veu a l'hemicicle de la plaça Sant Jaume.

Una valoració de les eleccions del 25N

Des de la CUP-AE posem en valor l'enorme incidència que han tingut les diverses mobilitzacions socials dels darrers temps, un alt nivell de mobilització que caldrà mantenir durant els propers mesos. La irrupció d'una alternativa rupturista, així com el desgast de CiU i el PSC-PSOE, tan sols s'explica per la mobilització continuada de bona part del nostre poble en favor de la independència i d'un nou model econòmic, en contra de les retallades i contra la submissió de la política al poder financer.

Tota la política institucional de la CUP-AE se centrarà a intentar revertir les tres crisis que arrossega aquest país: la crisi nacional, que ens ha de portar d'una vegada per totes a un procés d'autodeterminació per al conjunt de la nació, i a la independència política i econòmica que ens permeti governar-nos. Una crisi social, que està desmantellant a cop de retallades drets bàsics com la sanitat, la salut, el dret a l'habitatge, etc. i que està enviant milers de persones a l'atur, la pobresa i l'exclusió social, sempre en contra de la gran majoria, les classes populars. I una crisi democràtica, que manté les institucions dels Països Catalans segrestades pels mercats i la classe política submissa als seus dictats.

I com ho farem de forma immediata? Aturant les privatitzacions encobertes a través de la política de l'austeritat i les tisorades ordenades per la UE i aprovades pels governs catalans i espanyols, i treballant per recuperar la gestió directa i pública del conjunt dels serveis públics o exigint la prohibició immediata de tots els desnonaments per raons econòmiques o denunciant el deute il·legítim. I també, evidentment, treballant per aconseguir la celebració d'un referèndum d'autodeterminació per avançar cap a la independència total dels Països Catalans.

Exigirem la prohibició immediata de tots els desnonaments per raons econòmiques o denunciant el deute il·legítim

Aquest últim punt va generar una gran controvèrsia i molts comentaris malintencionats pel posicionament de la CUP-AE en la votació de la declaració de sobirania del 23 de gener passat.

La declaració de sobirania

La decisió de la CUP-AE de votar un Sí crític té unes raons que procedim a explicar. Un Sí que per molt que sigui crític, no deixa de ser un Sí, que ve condicionat per factors molt importants a tenir en compte en un procés que només ha fet que començar i del qual ningú pot dubtar que la CUP-AE participarà en la mesura que l'hi deixin fer.

Factors com el fet de començar un procés que ha de portar a l'alliberament nacional i social del país d'esquena a tots els agents socials i les mobilitzacions dels últims mesos. Que no busquin amb la CUP-AE un "tots amb el president". Una declaració redactada per CiU i ERC d'esquena a la resta de grups polítics i amb la poca cintura i flexibilitat per tal d'acceptar les propostes al text provinents de la CUP-AE. La intenció de l'equip de govern era clara, la voluntat infinita de rebaixar el text per rebre el suport del PSC-PSOE, però en cap acceptar les propostes de la CUP-AE i l'esquerra independentista que fa més de 30 anys que treballa en clau d'alliberament nacional i social.

No voler incloure en el text, ni en el preàmbul, el concepte històric, cultural, de llengua i territorial, dels Països Catalans, amb la voluntat, no de condicionar el referèndum tot esperant la resta, sinó de deixar la porta oberta a un futur possible de construcció nacional. I també, és clar, el fet de no deixar oberta la possibilitat de no estar dins del marc de la UE, l'Europa de la *troika* dels bancs, l'FMI i les injustícies socials. I finalment la negativa dels partits a fer referència a la necessària desobediència institucional davant el bloqueig de l'Estat.

I la polseguera aixecada ens demostra que cal fer molta pedagogia. La CUP-AE és una força parlamentària nova, en construcció, molt autocrítica com a virtut, i amb un funcionament democràtic basat en l'assemblearisme, que és eficaç però lent, i que requereix temps. Un temps que s'ha accelerat amb la política parlamentària i que requereix un treball en clau d'organització interna molt necessari i que es durà a terme durant les properes setmanes.



La llei Wert: espanyolitzadora i contrària als interessos populars

L'anteproyecto de ley orgánica para la mejora de la calidad educativa (LOCME) proposat pel ministre Wert ha desencadenat una airada reacció de tots aquells actors de l'escena política catalana que podríem considerar catalanistes. No falten raons per aquesta reacció en bloc, perquè, certament, la LOCME té l'objectiu de laminar les competències educatives de Catalunya. Si ara fa uns anys l'Alfonso Guerra tranquil·litzava la militància del PSOE assegurant que ja es passaria el ribot a l'Estatut d'Autonomia aprovat pel Parlament Català, sembla que ara li ha cedit l'estri a en Wert per rebaixar allò que molts catalans creien, massa innocentment, intocable: les competències autonòmiques, graciosament concedides, que fins ara exercíem lliurement. Al Baix Montseny, la CUP de Santa Maria de Palautordera ha presentat una moció contra la LOCME, i juntament amb CiU i ERC han acabat aprovant-ne una de consens que també declara persona *non grata* aquest ministre.

La intenció espanyolitzadora de la llei Wert

Hi ha tres aspectes d'aquesta llei on s'evidencia la recentralització espanyolitzadora. El més evident de tots el trobem a la disposició addicional 39, titulada *Lengua castellana y lengua vehicular de la enseñanza*, que en el seu articulat defensa que el castellà i les llengües cooficials han de ser ofertes "en proporciones equilibradas en el número de horas lectivas", en una proporció que definiran les Administracions educatives (Ministeri inclòs) i que ha de ser "raonable". Definir quina és la proporció raonable sembla reservar-se també a la consideració del Ministeri, tot esdevenint una magnífic trumfo per garantir-se el suport de la dreta catalanista a les seves polítiques més regressives. Si "la nostra" dreta es porta malament, la proporció raonable de català podria rebaixar-se més i més... A més, si la Generalitat no apliqués això, estaria obligada a garantir als pares el dret d'escollir la llengua vehicular dels fills i fins i tot pagar-los, si fos necessari, l'escola privada.

El segon aspecte remet a la proporció del currículum que defineix el Ministeri, és a dir, el nombre d'assignatures que li pertoca decidir, i que s'incrementa fins al 55%. En alguns casos, com a Batxillerat, s'explicita que una d'aquestes assignatures serà la Història d'Espanya. La voluntat d'espanyolitzar els catalans que va manifestar desacomplexadament el ministre Wert pren cos aquí. Es vol imposar un relat sobre què és l'espanyolitat que aconsegueixi reeixir en l'intent decimonònic de fabricar una identitat espanyola sense fissures ni dissidències.

El tercer aspecte són les avaluacions externes de final d'etapa que s'incorporen al sistema. Aquestes avaluacions "normalizan los estándares de titulación en toda España", és a dir, exerceixen una funció uniformitzadora suplementària sobre el currículum. L'Administració central s'assegura un element per tenir sota control el marge d'autonomia de la Generalitat en l'establiment de continguts, perquè els alumnes hauran de superar unes avaluacions externes que no dependran de la Generalitat. Si la Generalitat es vol passar de la ratlla en els continguts educatius que controla, els resultats de les avaluacions externes seran negatius per al sistema educatiu català, i en alguns casos, com al final de l'ESO o del Batxillerat, es perjudicarà els resultats individuals dels alumnes catalans. Així, l'eina d'avaluació externa permet tancar el cercle del projecte d'espanyolització homogeneïtzadora que dibuixa la LOCME.

La llei Wert, contra els interessos de les classes populars

Ara bé, tot això no ha de fer que no atenguem una altra dimensió de la llei igual de greu, però que a Catalunya està passant desapercibuda: la LOCME és un nou atac de la dreta contra els interessos de les classes populars. En aquesta segona dimensió la connivència entre la dreta espanyola i la catalana és clara. Correm el risc de menystenir-ho, emmirallats en la teatralitzada reacció de la consellera Rigau en contra de la LOCME. Si deixem el lideratge de la reacció contra la LOCME en mans de la consellera, podem acabar tenint, en el millor dels casos, una llei que respecti les competències i l'autonomia de Catalunya, però això no la farà ser una llei socialment menys reaccionària.



Tot el disseny de la LOCME està encarat a menystenir el què és l'objectiu fonamental de l'educació pública dels infants: garantir la igualtat d'oportunitats educatives, de forma que el que les persones arribin a ser a la vida no depengui dels recursos econòmics i culturals de les seves famílies. Malgrat totes les evidències científiques sobre com estem de lluny d'arribar a aconseguir aquest objectiu, al preàmbul de la llei s'assegura que ja tenim un sistema educatiu prou equitatiu (és a dir, que garanteix prou bé la igualtat d'oportunitats educatives), i que ja és hora de treballar per potenciar el talent.

La LOCME menysté l'objectiu de l'educació pública: que la igualtat d'oportunitats no depengui dels recursos econòmics i culturals de les famílies

A la pràctica, es ve a dir que els sistemes educatius s'han de deixar de romanços i que, més enllà d'assegurar que tothom pugui anar a l'escola —només faltaria—, la prioritat és generar un sistema educatiu molt competitiu on es premiï els millors. El problema principal d'aquest argument és que molt sovint els millors són els que, d'entrada, parteixen en situacions d'avantatge: els que tenen famílies molt instruïdes o els que van a escoles on tothom és de classe alta, on tenen més professors i on es veta l'entrada a alumnes de perfils menys exclusius.

Si el sistema educatiu no s'esforça a compensar

aquestes desigualtats de partida (i la LOCME no fa altra cosa que reduir aquest esforç), i en canvi s'estimula aquells que, de forma tramposa (tramposa perquè ja parteixen amb avantatge), apareixen com "els millors", el que acabem fent és accentuar les desigualtats i els desavantatges de partida, i l'objectiu de la igualtat d'oportunitats salta pels aires. Els "tramposament millors" són tractats amb més i més deferència, a costa dels que, ja des de naixement, es veuen empesos a transitar per itineraris formatius de baix perfil.

Citarem tres elements que reflecteixen aquesta transformació, sibil·lina, dels objectius del sistema educatiu. El primer és el reforçament i blindatge dels interessos de l'escola concertada i de l'escola concertada més elitista. En aquest sentit, no s'arbitra cap exigència a les escoles per accedir a la concertació (als recursos públics), de forma que qualsevol escola, per elitista i exclusiva que sigui, tindrà l'opció d'accedir-hi.

El segon element és a quines escoles es destinen els recursos educatius extraordinaris (més diners, millors professors). La LOCME no es planteja destinar prioritàriament aquests recursos a les escoles en situacions educatives més difícils i més necessitades, sinó fer-ho, sobretot, a aquelles que presentin un *Proyecto Educativo de Calidad*. Es fa una orientació competitiva per l'accés a aquests recursos, de forma que no hi tenen per què accedir aquells alumnes que, objectivament, més els necessiten. De fet, les condicions objectives del sistema educatiu més aviat perjudiquen que aquests nens hi puguin accedir. La mateixa llei estableix que les escoles han de fer una orientació pedagògica i curricular adaptada al seu entorn, quelcom que fàcilment es pot traduir en el fet que les escoles en situacions més deprimides no s'esforcin a aconseguir quelcom que no cal esperar dels seus alumnes: que siguin excel·lents.

Finalment, en tercer lloc, el Ministeri assegura, en relació amb les avaluacions externes, que "se publicarán los resultados de los centros docentes según indicadores educativos comunes para todos los centros docentes españoles". És una evidència científica inqüestionable que el nivell cultural de les famílies determina en bona mesura els resultats acadèmics dels fills. Per tant, publicar els resultats de les avaluacions de les escoles ens parla més del tipus de perfil familiar de les escoles que de la qualitat dels centres. Aquesta mena d'informació no millorarà el sistema educatiu, sinó que generarà una lluita en què les escoles i les famílies s'esforçaran a anar a les escoles que concentrin les famílies benestants —i que no necessàriament seran les millors—, afavorint una societat cada vegada més estamental, tancada, injusta i exclouent.

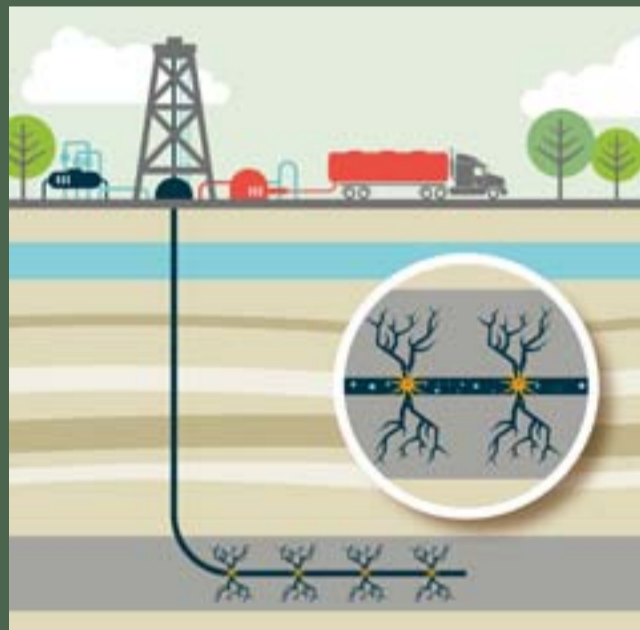
La lluita contra la LOMCE ha de ser també una lluita per aconseguir desemascarar la gran fal·làcia de la dreta, que en el camp de l'educació esdevé especialment clara. Com a lliberal que es declara, la dreta predica que la societat ha de ser competitiva i meritocràtica, i que en el règim capitalista tothom triomfa pel seu esforç i capacitat. A la pràctica, tota l'energia de la dreta s'orienta a mantenir i reforçar els privilegis de naixement, i que tan poca gent com sigui possible pugui accedir al seu *status quo* privilegiat. Si, a més, aquests privilegis es paguen amb diner públic (en l'educació, via concertació de les escoles més elitistes), oli en un llum.

DEBAT ENERGÈTIC L'AMENANÇA DEL FRACKING

Des de fa uns mesos una nova paraula ha irromput al nostre diccionari quotidià, la fractura hidràulica, o *fracking* en anglès, i ha generat un intens debat i reaccions de tota mena arreu del territori. Multinacionals del sector de l'energia han començat a sol·licitar permisos de recerca a la Generalitat per obtenir llicències per extreure hidrocarburs a partir d'aquesta tècnica, que ha esdevingut rendible per l'augment del preu dels carburants.

Què és el fracking?

La fractura hidràulica permet extreure del subsòl reserves d'hidrocarburs, principalment gas i petroli, que es troben a grans profunditats atrapats enmig d'estrats sedimentaris de marges o pissarres. La tecnologia consisteix a injectar a altes pressions grans quantitats d'una mescla d'aigua, sorra i productes químics, amb l'objectiu de fracturar la roca on s'acumulen els hidrocarburs, que ascendeixen a la superfície gràcies a les explosions que es produeixen. Les perforacions verticals poden arribar fins als cinc o vuit quilòmetres de profunditat, on seguidament s'obre un túnel d'entre un i tres quilòmetres en direcció horitzontal.



Imatge 1. Esquema de la tecnologia 'fracking'

Aquest tipus d'extracció, diferent de la tradicional, és el que anomenem gas o petroli no convencional. Tot i que la quantitat de gas extreta per perforació acostuma a ser baixa, el cost és assumible gràcies a l'augment dels preus dels carburants, i a l'exhauriment de les reserves tradicionals d'hidrocarburs.

El boom del *fracking* es va iniciar als Estats Units en ple mandat de George Bush, aprofitant que allà el propietari privat d'un terreny ho és també del subsòl. L'auge inicial va provocar una bombolla energètica i les cotitzacions de les empreses extractives van pujar de forma extraordinària a la borsa. Durant els darrers temps les previsions optimistes sobre les reserves de gas i petroli en subsòl americà no s'estan complint i es revisen a la baixa, amb el perill que això suposa per la cotització dels dividendes dels seus accionistes. Per aquest motiu aquestes empreses han començat a allargar els seus tentacles cap a l'altra banda de l'Atlàntic, on fins al moment han trobat la

complicitat de governs com Polònia, Espanya i Algèria, per implantar la tècnica del *fracking* en el seu sòl.

Riscos i amenaces

Les primeres veus d'alarma s'han aixecat per denunciar una tècnica que, tot i ser venuda com d'avantguarda i progrés, no està exempta de riscos. Ja l'any 2011 un estudi del Parlament Europeu (*On the environmental impacts of shale gas and shale oil extraction activities, 2011*) advertia sobre les repercussions que el *fracking* podia tenir per al medi i la salut humana. Uns dels principals impactes són les emissions de metà a la superfície, la gestió de les aigües residuals generades i la possible contaminació del subsòl i dels aqüífers subterranis a causa dels compostos químics –unes 500 substàncies desconegudes i sota secret de patent– presents a la mescla que s'injecta al subsòl. Un altre punt crític és que es tracta d'una tècnica que consumeix enormes quantitats d'aigua, uns 100.000 m³ per detonació, fet que s'agreuja en un país mediterrani amb dèficit d'aigua.



Imatge 2. Explotació amb fracking als EUA

El veïns i municipis de l'entorn immediat on es pretén implantar aquesta tecnologia es queixen també del soroll i l'impacte visual que poden suposar unes instal·lacions d'aquesta mena.

El fracking a Catalunya

Bona part de les comarques de la Catalunya central es troben actualment amenaçades per la sol·licitud de dues empreses filials de multinacionals britàniques i canadenques, de permisos per investigar i prospectar el subsòl a la recerca de gas i petroli.

Una d'aquestes empreses, Teredo Oils, de la corporació *Halliburton*, lligada al negoci de la guerra de l'Iraq, va aconseguir el 2 d'octubre passat el permís de la Generalitat a la concessió "Ripoll" per investigar en una àrea de 51.201 hectàrees, que afecta 24 municipis del Ripollès, la Garrotxa i Osona.

Les altres dues concessions, en vies de tramitació, són la Leonardo (76.641 ha.) i la Darwin (89.683 ha.), sol·licitades per l'empresa madrilenya *Montero Energy Corporations SL.*, filial de la canadenca *R2 Energy*, i que afecta més de 80 municipis de l'Anoia, el Bages, el Berguedà, la Garrotxa, la Noguera, la Segarra, Osona, el Solsonès i l'Urgell. Són també destacables les concessions a les comarques de l'Alt Maestrat i els Ports al

País Valencià, i les de l'Aragó a la Franja.

Aquestes concessions s'estan gestant amb una absoluta manca d'informació per part del Govern de la Generalitat cap als ajuntaments, propietaris i veïns dels municipis afectats, que no han rebut cap mena de notificació oficial al respecte.

La mobilització popular

El 24 de novembre passat es va constituir a Cervera la Plataforma Aturem el *Fracking* (PAF), una entitat transversal que té el suport de desenes d'organitzacions, com Unió de Pagesos, més de 20 ajuntaments afectats, associacions de municipis. El seu objectiu inicial és el de promoure la prohibició de la tècnica de la fractura hidràulica a tot el territori català, i difondre un discurs en favor d'un nou model energètic.

Durant el darrer ple de l'Ajuntament de 31 de gener, es va aprovar la moció presentada per la CUP per declarar Sant Celoni municipi lliure de *fracking*, com ja han fet altres consistoris com Vic, Ripoll, Santa Coloma de Gramanet o Balaguer.

A l'Estat Espanyol la fractura hidràulica també ha arribat a Cantàbria, l'Aragó, el País Basc, Castella i Lleó, el País Valencià i Andalusia, on ja s'han produït les primeres crítiques amb mobilitzacions importants a Cantàbria, Vitòria i Burgos.



Imatge 3. Manifestació pel centre de Gasteiz (6/10/12)

En alguns estats europeus com França, Holanda o Bulgària, s'han paralytat per llei tots els projectes de *fracking*.

Resulta paradoxal veure com part dels polítics de casa nostra que, per davant, s'omplen la boca parlant del sentit i la responsabilitat de país, per darrere es venen els recursos d'aquest país al millor postor. A exemples recents com la sanitat, les infraestructures o l'aigua, cal sumar-hi ara el subsòl, perquè enlluernats pels possibles petrodòlars, es fregen les mans i paren la catifa als senyors dels oligopolis internacionals que pretenen perforar el territori a la recerca de les darreres engrunes de l'or negre. La batalla ideològica ha començat i els partidaris de seguir eternitzant fins a les darreres conseqüències un model econòmic i energètic autodestructiu, que agonitza i perpetua el canvi climàtic, ja han activat la maquinària mediàtica (vegeu *Editorial de La Vanguardia de 17-01-13*). El futur del nostre país l'hem d'escriure entre tots i totes, per això, abans de seguir desvertebrant-lo, ens cal un debat profund i serè sobre quin és el model de futur que volem construir i actuar en conseqüència.

LA REFORMA LABORAL UN ANY DESPRÉS: CONSEQÜÈNCIES I NOVES AMENACES PER ALS TREBALLADORS

Les conseqüències de la reforma laboral en dades: qui tenia raó?

Durant els últims tres anys, des de la CUP hem convocat i organitzat al Baix Montseny les mobilitzacions i manifestacions de seguiment de les vagues generals amb l'objectiu de mostrar el nostre rebuig i intentar aturar les reformes laborals impulsades la penúltima pel PSOE (Llei 35/2010) i l'última pel PP (Llei 3/2012), amb el recolzament de CiU.

Els impulsors i defensors de les reformes minimitzaven les massives manifestacions ciutadanes de rebuig i afirmaven que les reformes servirien per crear llocs de treball i millorar la situació econòmica. El text aprovat pel govern del PP el febrer de 2012 deia textualment: *"La reforma propuesta trata de garantizar tanto la flexibilidad de los empresarios en la gestión de los recursos humanos de la empresa como la seguridad de los trabajadores en el empleo y adecuados niveles de protección social. Esta es una reforma en la que todos ganan, empresarios y trabajadores, y que pretende satisfacer más y mejor los legítimos intereses de todos"*. No obstant, avui dia, l'única conseqüència provada de les reformes ha estat la seva notable contribució a l'increment de l'atur.

En lloc de crear treball, com pretenien els seus defensors, l'abaratiment de l'acomiadament aprovat pel Govern ha intensificat el procés de destrucció de llocs de treball desencadenat per la crisi. Les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) corresponents al tercer trimestre del 2012 són conclouents

sobre això: el nombre d'aturats va assolir un nou màxim històric a l'Estat, 5.778.100 persones, elevant la taxa de desocupació al 25,02% de la població activa, el nivell més alt de la sèrie històrica elaborada per l'Institut Nacional d'Estadística. Segons indiquen les dades de l'Eurostat, en l'any que fa que està en vigor la reforma laboral, la taxa d'atur ha passat a l'Estat espanyol del 23,0% al 26,6%, i ha superat, fins i tot, la de Grècia.

Abaratir i facilitar l'acomiadament en el pitjor moment de la crisi ha estat com apagar un incendi amb gasolina

Una bona part d'aquesta sagnia d'ocupació deriva de la facilitació del procediment per realitzar acomiadaments col·lectius que va implicar la reforma. Durant els 10 primers mesos del 2012 es van registrar 19.599 Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO) amb invocació de causes econòmiques, un 108,63% més que en el mateix període de l'any anterior (9.394). O dit en altres paraules, els treballadors afectats per aquests acomiadaments van augmentar, al total de l'Estat, un 21,2% durant els vuit primers mesos de 2012, afectant un total de 299.021 treballadors, com reflecteix

el Butlletí d'Estadístiques Laborals (BEL) elaborat pel Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social. Per expressar la idea gràficament: abaratir i facilitar l'acomiadament en el pitjor moment de la crisi ha estat com apagar un incendi amb gasolina. Segons dades dels jutjats de la comunitat autònoma de Madrid, ara entren, només en aquella comunitat autònoma, unes 18.000 demandes per acomiadament al mes, en comptes de les 12.000 mensuals de l'any passat. I les quantitats que reben els afectats després de la conciliació ha passat de 33 dies per any treballat a uns 25. La reforma ha reduït els costos de l'acomiadament i no ha generat llocs de treball alternatius.

A més a més, estem entrant, en l'actualitat, en un procés de multiplicació dels acomiadaments col·lectius en les Administracions Públiques, incloent-hi les universitats i que afectarà previsiblement un ampli sector de joves precaris altament formats. Aquesta nova via d'acomiadaments col·lectius pot reduir dràsticament el nombre de treballadors en el sector públic, disminuint el dèficit públic per la via de la reducció de costos de personal i deixant com a única renda la prestació per acomiadament. Com ja van dir diversos especialistes en el moment d'aprovar-se l'última reforma, *"la facilitació de l'acomiadament ha deixat en mans dels empresaris i de determinats gestors de les Administracions públiques, la clau de la caixa de la seguretat social"*. Tots hem vist a les notícies com la Generalitat Valenciana ha instrumentat un Expedi-

ent de Regulació d'Ocupació a la Ràdio Televisió Valenciana que implica l'acomiadament de 1.198 treballadors. En el mateix sentit, innumbrables ajuntaments i organismes públics dels Països Catalans i de la resta de l'Estat estan seguint aquesta via per reduir personal i, diguem-ho clar, també la seva activitat prestacional, contribuint a l'increment de l'atur i al deteriorament dels serveis públics. Tampoc les mesures afirmades com a impulsores de l'ocupació juvenil han donat el resultat que les justificava. Segons les dades de l'Eurostat, el novembre del 2012 la desocupació dels joves entre 16 i 25 anys se situava en una xifra rècord, la més alta de la UE, 56,5%.

Una altra conseqüència fonamental, idènticament greu, és la violenta devaluació salarial que la reforma ha vingut conscientment a permetre i que comença a reflectir-se en les diferents dades estadístiques: negociació col·lectiva, IPC, etc. Per exemple, l'Enquesta Trimestral de Cost Laboral corresponent al tercer trimestre del 2012 situa el cost salarial total per treballador en 1.805,63 euros, un 7% menys que en el segon trimestre (1.939,73). És previsible que aquesta tendència s'accentui notablement en el futur immediat, ja que la negociació col·lectiva es concentra en els primers mesos de l'any i tot fa pensar que la patronal utilitzarà la reforma, especialment la limitació de la ultraactivitat, per seguir deteriorant les condicions de treball. Per si hi hagués algun dubte,

el recent Reial Decret 1717/2012, de 28 de desembre, pràcticament ha congelat el salari mínim (la quantitat ja s'havia estancat des de fa dos anys) i ha obert el camí a una negociació devaluada que acabarà convertint els "mileuristes" en autèntics privilegiats.

Noves amenaces sobre els drets dels treballadors

Encara no satisfets amb aquests resultats, diversos actors, des de la CEOE fins a l'OCDE, continuen criticant la Reforma Laboral per tova. Entre les mesures d'enduriment que proposen, una de les més perilloses, per la seva aparent "benevolència" i per l'impacte que tindria sobre l'estabilitat en l'ocupació, és la de l'anomenat "con-

tracte únic" o contracte amb indemnitzacions creixents, que no és més que una versió remodelada del "contracte indefinit de suport als emprenedors".

Ni l'un ni l'altre són realment indefinits, entenent per contracte indefinit aquell que per les garanties que comporta converteix l'acomiadament en una opció poc probable pels costos que comporta per a l'empresari. Tots dos són contractes precaris i temporals que en realitat pretenen camuflar el veritable objectiu de moltes de les propostes, instaurar l'acomiadament lliure, prohibit pel principi de causalitat reconegut en el conveni 158 de l'Organització Internacional del Treball. Però més enllà dels límits legals, la qual cosa ha de quedar clara respecte del contracte únic, és que no

constitueix una sortida davant de l'atur, és més del mateix, del que provadament no funciona, una via per eliminar completament el principi d'estabilitat en el treball. Aquest contracte, objecte en l'actualitat d'una renovada campanya

publicitària, pot comportar conseqüències nefastes per a les relacions laborals, i acabar amb la poca seguretat que conserven encara els treballadors realment indefinits i igualant-los a tots en precarietat.



Repressió contra joves del Baix Montseny el 14N, dia de vaga general

Actualment, la repressió a totes aquelles que empren eines de pressió contra l'Estat, per aconseguir dignitat per a la classe treballadora, és el pa de cada dia, i això no és pas diferent a les nostres contradetes. El 14 de novembre de l'any passat, en la jornada de vaga general convocada arreu de l'Estat, Arran Baix Montseny va decidir assistir a la manifestació convocada a la plaça de la Creu de Sant Celoni, per defensar i lluitar per uns drets que aquest capitalisme salvatge ens està robant impunement.

La concentració i manifestació, a la qual van assistir la CUP, el sindicat CGT, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca del Baix Montseny i la Plataforma d'Afectats per les Preferents, va transcórrer amb total normalitat, sense avalots ni conflictes més enllà de consignes en favor de la vaga i intercanvis verbals puntuals entre vaguistes i personal dels establiments oberts que, per manca de solidaritat i consciència obrera o per malaurada coacció o absoluta necessitat, van acudir al seu lloc de treball, perjudicant així el conjunt de la classe treballadora.

La manifestació va finalitzar a la plaça de la Vila, on els col·lectius van llegir els seus manifestos en contra de les retallades i les injustícies de la nostra societat actual. Així es va posar punt i final a la concentració i cadascú, com i quan ho va creure convenient, va marxar de la plaça amb altres companyes o familiars; va ser llavors quan els mossos d'esquadra van seguir, identificar i

registrar tres de les nostres militants: dues d'elles davant les incrèdules mirades d'algunes companyes de la CUP de Palautordera i Sant Celoni, que ràpidament hi van acudir per donar suport, exigint-los el per què de les identificacions i registres, i qüestionant la necessitat d'aquestes. L'altre militant, menor d'edat, va ser identificat davant dels seus propis pares, amb els quals havia anat al llarg de la manifestació.



A principis de gener, les tres identificades van rebre una carta dels jutjats de Granollers, on la policia els denunciava per danys, concretament per haver fet pintades a diverses entitats bancàries, i se'ls citava a judici de faltes. Confiant ser plenament innocents, però sabent la crueltat amb què es castiga tot aquell que desafia el règim, ens vam preparar per al judici: Alerta Solidària ens va proporcionar una advocada que ens va ajudar a organitzar la nostra defensa i a

la qual estem profundament agraïdes, vam buscar testimonis i fotografies que corroboraven la nostra coartada i vam convocar una concentració de suport.

El 5 de febrer, aproximadament una dotzena de persones esperaven a fora el jutjat mentre les encausades eren a judici. En aquest, els diversos representants dels bancs afectats (La Caixa, CatalunyaCaixa, Banesto i Caixa Penedès) van ser cridats a testificar per

judici del company menor d'edat va quedar posposat per ser convocat on no li podia correspondre; l'error de la fiscal clarament va molestar la jutgessa. Després d'això, van entrar a testificar dos mossos d'esquadra, policies secretes que eren presents a la manifestació i que, amb posat tens i nerviós, tampoc van saber identificar ningú. Tot seguit, van entrar els testimonis, un company de la CUP de Palautordera i el pare de l'encausat menor, que van testificar la seva visió de la jornada de vaga. Cal destacar també que la jutgessa va desestimar unes proves fotogràfiques pel fet que hi mancava l'hora en què havien estat efectuades.

Davant la falta absoluta de proves presentades per la fiscalia, aquesta mateixa va proposar l'absolució, i tothom hi va estar d'acord. Es posa així de manifest, ja definitivament, l'arbitrarietat amb què es van fer les identificacions durant el dia de vaga general, on la policia només buscava caps de turc per justificar així la pròpia incompetència i a la vegada plantar la llavor de la por al jovent organitzat.

la jutgessa. Només un d'ells, Banesto, havia denunciat l'acte; tots els bancs menys La Caixa van reclamar el cost de la neteja de les pintades, i cap d'ells va poder reconèixer en les acusades alguna de les autores d'aquestes. Seguidament, es va cridar a testificar les encausades; preguntes breus, òbvies i sempre en perfecte castellà: *¿Llevábais pinturas?, ¿Hicisteis las pintadas?, i ¿Qué hicisteis durante el día de huelga general?, ni una més. Cal sumar-hi també que el*

Però no ho han aconseguit, tot al contrari. Perquè si la repressió no s'atura, nosaltres tampoc! Seguirem al peu del canó, arrelant-nos dia rere dia a les nostres viles i contradetes, fomentant la nostra llengua i cultura, conscienciant el jovent per construir una nació lliure i sencera, justa i igualitària; per construir la independència d'uns Països Catalans socialistes i antipatriarcal! I no tenim por, perquè sabem que només lluitant tenim futur!

La gestió dels residus **El model Porta a Porta** **Fem un pas endavant?**



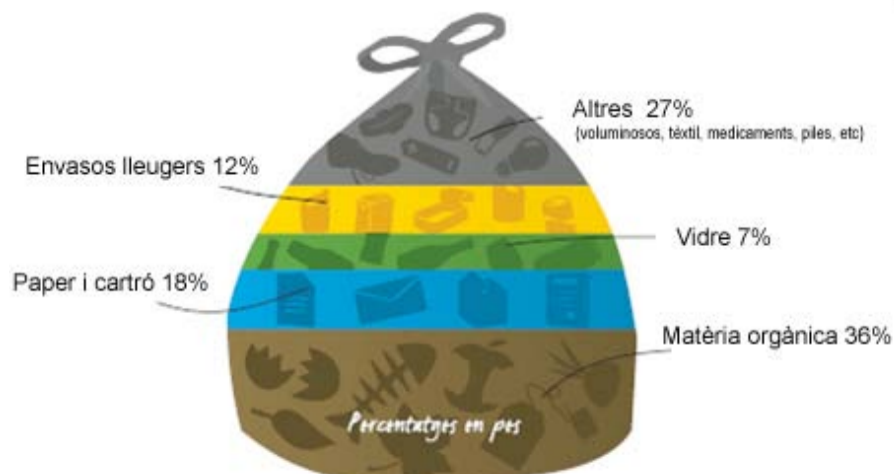
En l'actual moment de crisi sistèmica en què ens trobem, un dels reptes que se'ns plantegen com a societat és què fer amb l'enorme quantitat de residus que genera aquest sistema basat en un consumisme depredador i voraç.

El problema dels residus, la seva gestió i el seu tractament, i els elevats costos ambientals, socials i econòmics que suposen, ens obliguen a pensar que possiblement cal fer un pas endavant i replantejar-nos l'actual model imperant, que ens porta a llençar els residus en una bossa, dipositar-la dins la gran boca d'un contenidor que tot s'ho empassa i oblidar-nos completament de les nostres deixalles, que per art de màgia han desaparegut del nostre davant, sense importar-nos on i com acabaran.

LA GESTIÓ DELS RESIDUS, UN REPTE COMÚ

Si observem la bossa tipus d'una llar catalana (figura 1), veurem que el 70% dels residus que generem es poden reutilitzar, reciclar o compostar sense problemes, i que per tant mai haurien d'arribar a un abocador o incineradora. No obstant, la mitjana catalana de recollida selectiva se situa al voltant del 40%, una xifra molt pobra que ens porta a reflexionar sobre què està fallant en la nostra societat, amb un sistema de gestió de residus on s'aboquen milions i milions de diner públic (es calcula que prop d'1 de cada 5 € que gestionen els ajuntaments es destina als residus municipals) en campanyes publicitàries i de comunicació, però que amb dades a la mà es demostra com un fracàs absolut.

Figura 1. Bossa tipus de Catalunya



Font: Agència de Residus de Catalunya (ARC)

SITUACIÓ A SANT CELONI, PALAU I SANT ESTEVE

Al Vallès Oriental es produeixen, anualment, 190.385 tones de residus domèstics, dels quals només se'n recullen selectivament un 38%, molt per sota del 70% potencialment valoritzable. La resta, el 62% dels residus que generem, són dipositats en abocadors com el de les Valls a Palau.

Figura 2. Generació de residus als municipis del Baix Montseny. 2011 (en tones) Font: ARC

	Sant Celoni	Palautordera	Sant Esteve
Habitants	16.949	9.097	2.516
Total residus generats	7.906,53	5.679,71	1.424,19
% Selectiva	25,11	25,7	37,29
% Resta	74,89	74,3	62,71
Kg/habitant/dia	1,28	1,71	1,55

Al Baix Montseny, on impera el model de recollida en contenidors, només Sant Esteve (37%) s'apropa a la mitjana vallesana, mentre que Palau (25,7%) i Sant Celoni (25,11%) estan molt per sota, essent Sant Celoni el tercer municipi amb pitjor percentatge de selectiva de la comarca, només superat per Canovelles i la Llagosta. En contrast, amb nivells de recollida selectiva per damunt del 70%, destaquen Aiguafreda, Santa Eulàlia de Ronçana, Castellterçol, Tagamanent, Lliçà de Vall i Martorelles, tots ells amb model de recollida porta a porta.

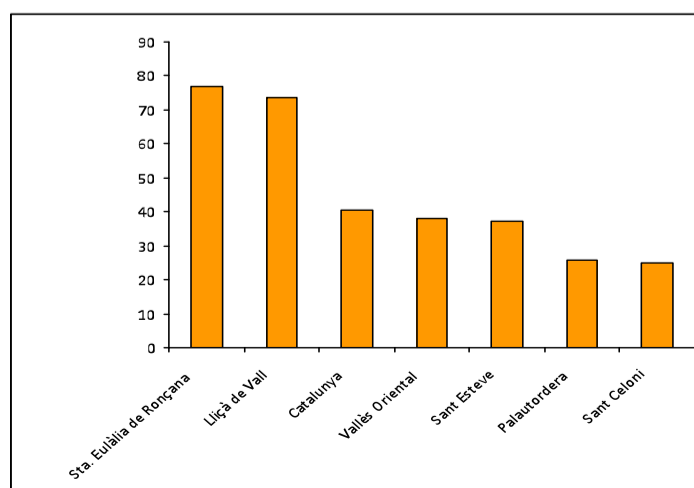


Figura 3. Percentatges de recollida selectiva
Font: dades ARC

En termes de generació per càpita, cada ciutadà del Vallès Oriental produeix 1,5 kg de residus domèstics per dia. Això significa que a final d'any cadascú de nosaltres hauré generat uns 548 quilos de deixalles, la major part de les quals les enviarem a l'abocador de Palau.

MODELS DE RECOLLIDA SELECTIVA

Al nostre país coexisteixen diferents models de recollida dels residus municipals, que els podem classificar segons dos paràmetres diferenciats:

Segons la segregació de residus:

- 5 fraccions a vidre, envasos, paper i cartró, orgànica (FORM) i Resta. Model dominant a Catalunya i a tots els municipis del Baix Montseny.
- Residu mínim a 4 fraccions: FORM, paper-cartró, vidre i fracció inorgànica (FIRM: envasos lleugers + Resta). Model aplicat sobretot al Baix Llobregat. Depèn de la construcció d'una planta de triatge com l'existent a Molins de Rei.
- Multiproducte a 4 fraccions: orgànica, vidre, Resta i multiproducte (paper cartró + envasos lleugers). Es realitza a la Mancomunitat de la Plana, a Osona. La fracció multiproducte va destinada a una Planta de Valorització i Transferència, on es separen i es classifiquen els diferents materials recuperables.

Figura 4. Models de segregació dels residus

Model de segregació	Fraccions principals recollides separatament				
	FORM	Vidre	Paper/Cartró	Envasos Lleugers	Resta
Model 5 fraccions					
Model Residu Mínim					
Model "Multiproducte"					

Font: Consorci per a la Gestió dels Residus del Vallès Oriental

Segons la modalitat i ubicació dels sistema de recollida:



- En contenidors (superfície i soterrats): model tradicional, a través d'àrees de vorera i d'aportació ubicats als carrers dels nostres municipis.
- Porta a porta (PaP): model que consisteix a lliurar els residus ja separats davant la porta de casa, tal com s'havia fet tota la vida, en uns dies i unes hores determinats per a cada fracció. A Catalunya hi ha uns 300 municipis que tenen implantat aquest sistema, com Tiana, Arenys de Munt, Sant Antoni de Vilamajor o Lliçà de Vall.

EL SISTEMA PORTA A PORTA (PaP)

L'alternativa al model tradicional en contenidors és el sistema de recollida PaP. És un model que es fonamenta en el fet que els posseïdors dels residus en separen les diverses fraccions, però en comptes de dipositar-les en uns contenidors, són recollides directament en el punt de generació (la porta de l'habitatge o comerç) d'acord amb un calendari preestablert, i sobre les quals s'ha de poder efectuar un mínim control i seguiment.

La seva implantació pot ser total, és a dir, quan inclou totes les fraccions domèstiques amb recollida a la via pública, o parcial, amb la recollida només d'algunes fraccions, com a mínim Resta i orgànica, mantenint els contenidors per a les altres fraccions.

Ens fixarem en els avantatges i inconvenients del model PaP respecte al model actual en contenidors:

Figura 5. Avantatges i inconvenients del PaP

Avantatges del PaP	Inconvenients del PaP
Nivells de recollida selectiva i recuperació més alts i regulars	
Es retiren els contenidors de la via pública: <ul style="list-style-type: none"> •Es recupera espai públic i està més net •No hi ha males olors •No cal un servei de neteja ni manteniment dels contenidors 	
Model de recollida selectiva integrat	
Desapareix l'anonimat + corresponsabilitat	La corresponsabilitat implica l'Ajuntament
Recollida més propera i individualitzada: equips, serveis i recursos adequats a diferents tipus de residus i usuaris	S'està subjecte a un horari de lliurament més estricte
El percentatge de població que participa de la recollida selectiva és superior	Suposa un canvi d'hàbits important per a moltes llars
Control de qualitat directe	Cal guardar els residus fins al dia de recollida
Permet l'aplicació de taxes d'escombraries de pagament. Qui més genera, més paga	
Reducció global dels residus. Es redueix el percentatge de residus no municipals dels quals s'acaba fent responsable el municipi	
Alta qualitat de les fraccions recollides	
El cost del reciclatge tendeix a ser menor i els ingressos superiors	El cost de la recollida és igual o una mica superior a una recollida amb contenidors
Cost net global, majoritàriament, favorable	
Sistemes complementaris de recollida selectiva (fracció vegetal, voluminosos, etc.) tendeixen a funcionar millor	
Genera més llocs de treball	

Font: Associació de Municipis catalans per a la recollida porta a porta

Un dels objectius de la implantació del sistema PaP és generalitzar la separació en origen i la recollida selectiva, a fi de recollir més quantitat de residus valoritzables (reciclables, compostables i reutilitzables) i de bona qualitat (figura 6).

Figura 6. Nivells de captació potencials segons fracció i sistema de recollida

Fracció	Contenidors	PaP
FORM	25%	75%
Paper	40%	60%
Envasos	10%	50%
Vidre	50%	80%

Font: ARC

Des del punt de vista social, el sistema PaP permet assolir una gestió dels residus municipals basada en l'acceptació, la reducció dels conflictes, la participació i la conscienciació ciutadana, partint sempre d'uns criteris tècnics i polítics clars i transparents. A nivell econòmic permet optimitzar i distribuir els costos i suposa un jaciment de nova ocupació.

FEM EL PAS!

Voldríem que els nostres consistoris fossin prou responsables i que estiguessin prou compromesos amb el futur per tal de fer aquest pas, que ha de ser valent, encoratjant la població cap a un sistema de recollida de residus porta a porta.

És cert que aquest mètode ens implica a totes una mica més, demana un canvi d'hàbits. Sí, hi hem de col·laborar una mica més, però realment pensem que 4.066.063 tones de residus a Catalunya es poden fer desaparèixer sense la implicació de la ciutadania?

L'única via per poder-los recuperar i reciclar és la recollida PaP. I la seva única alternativa són les incineradores i els abocadors escampats arreu del territori, amb un passiu ambiental incalculable, i sobretot incompensable.

El motiu que ha dut molts ajuntaments a no fer el pas cap a sistema PaP és la por de perdre vots, les protestes inicials de la ciutadania contra un sistema que ens fa corresponsables de la nostra bossa d'escombraries. Però tots serem responsables del territori que deixem als nostres fills i néts. Ara podem triar. Fem el pas!

Xerrada sobre el Porta a Porta

Jordi Colomer

Dissabte 23 de març, 20 h, a La Clau

L'AIGUA NO ÉS UN LUXE

La privatització comporta la pujada de preu i la baixada de qualitat del servei



El debat de l'aigua se centra normalment en si és una qüestió pública o privada. És evident que traficar amb l'aigua és rendible, si no per què és un sector d'interès per a les grans companyies? És més, l'FMI inclou habitualment als seus préstecs o "rescats" la condició política de privatitzar l'aigua. I, com diu Esperanza Aguirre, "l'aigua és un bon negoci i una inversió segura perquè tothom consumeix aigua". I, per últim i en resum, s'han fet grans inversions amb diners dels contribuents per generar grans beneficis privats. Aquesta és la línia de frau a la població, generalitzada a nivell econòmic. Un frau amb nom concret: robatori.

La privatització de l'aigua

La venda de la gestió de l'aigua al sector privat de grans companyies porta com a conseqüència immediata la pujada de preu i la baixada de qualitat d'aquesta. Apliquen la lògica del màxim benefici, com a capitalistes que són. La factura de l'aigua a alta (des del lloc de captació fins als municipis) ha pujat el 44% abans de la privatització d'ATLL, i arribarà

al 70%/80%. La repercussió a la factura de moment oscil·larà entre un 25 i un 35% d'augment i està previst pels consistoris que arribi entre el 100 i el 300% d'augment al llarg del temps de concessió. No hi ha un sol lloc on s'hagi privatitzat l'aigua en què aquesta no hagi pujat exorbitantment.

Els mitjans afins a la privatització de la gestió de l'aigua s'afanyen a explicar les bondats sobre la gestió privada. I, certament, de bones i males gestions, n'hi ha a tot arreu, tant en el sector públic com en el sector privat. Però encara que la titularitat sigui pública per llei, cedir-ne la gestió durant 50 anys, i per tant els guanys, a grans corporacions, no sembla el més convenient per a la caixa de l'estat ni per a la butxaca del contribuent i client. Un cop més fa pudor d'espoli.

La repercussió a la factura de moment oscil·larà entre un 25 i un 35% d'augment i està previst que arribi entre el 100 i el 300%

Les transnacionals exigeixen unes instal·lacions ja fetes a càrrec de l'estat i, així doncs, el patrimoni públic, del poble (no l'estatal), en el millor dels casos és malvenut o regalat a les grans corporacions. Se'n traspassa la gestió, mitjançant concurs, al millor licitador, des de la gestió pública o des de petites i

solvents comunitats de regants (privades) que ja no poden competir, cap a grans gestores d'actius monetaris que no volen saber res de les persones més enllà de les seves butxaques. El boicot continu a aquestes petites empreses més arrelades al territori les fa inviables. Aquest boicot és promogut per les administracions com una estratègia d'enfonsament: no els permeten l'actualització de preus i, per tant, difícilment mantenen les instal·lacions. Per contra, als grans els asseguren el marge de beneficis, i aquest és el que fa encarir el preu de la gestió de l'aigua. En el fons la clau és que hi hagi un seguiment públic de la gestió de l'aigua.

Però la qüestió de fons de què no es parla als mitjans és que l'aigua és un bé de primera necessitat o, més aviat, de necessitat obligada, i el seu ús ha d'estar a l'abast de tothom, no pot esdevenir un luxe.

La guerra de l'aigua

El 10 de maig del 2012 la CUP de Palautordera va presentar una moció en nom de la Plataforma Aigua és Vida, instant la Generalitat de Catalunya a evitar una externalització dels serveis que fins ara ha ofert l'empresa pública ATLL.

És interessant veure les lluites per l'aigua a tot el món. Però potser de les més conegudes i interessants és l'anomenada guerra de l'aigua a Cochabamba (Bolívia), com a exemple de victòria de la mobilització popular contra les companyies nord-americanes. Hi ha una dada tan delirant com curiosa en aquest conflicte: les companyies van promoure una llei que prohibia recollir l'aigua de pluja de les teulades. Deu ser veritat que acabarem pagant per l'aire que respirem? Hi hem de fer alguna cosa. Internet és ple de notícies sobre la privatització de l'aigua i podreu trobar a YouTube un documental sobre aquestes lluites amb grans companyies. Es diu **Oro azul – la guerra del agua**. Molt recomanable.



VALORACIÓ DE L'ACORD SIGNAT AMB EL PSC-PSOE PER APROVAR EL PRESSUPOST 2012

En el marc de l'Assemblea d'Unitat Popular (AUP) posterior a les eleccions municipals del 2011, vam prendre la decisió de no entrar al Govern per tenir més autonomia i capacitat d'incidència política i optar per votar el nostre programa polític, i no el de cap altre partit. En la conjuntura actual, amb només dos regidors, si haguéssim entrat al Govern ens hauríem trobat en clara minoria davant d'un partit majoritari amb un programa polític contradictori amb el nostre. En canvi, des de l'oposició hem estat capaços de fer una tasca triple:

- Fer públiques les parts fosques de l'acció de Govern.
- Generar mobilització i lluita social.
- Negociar el nostre vot en cada decisió del Ple municipal.

Fa gairebé un any, i després d'un llarg procés de quatre mesos, amb gairebé una vintena de trobades amb tots els grups municipals, la CUP

va elaborar un document amb 16 propostes amb l'objectiu d'aconseguir optimitzar els recursos per evitar així les retallades i assegurar una resposta a les situacions de més precarietat. Després d'anunciar les 16 mesures, tan sols vam tenir la resposta de l'equip de govern, una resposta inicialment força ambigua, però finalment ens van manifestar la seva voluntat d'acceptar-ne el gruix. Això va succeir quan el PSC va veure la impossibilitat d'aconseguir el suport de CiU, que participava en el procés però amb l'únic objectiu d'obstaculitzar l'elaboració dels pressupostos municipals.

S'han portat a terme les mesures de la CUP?

Durant aquets darrers mesos hem estat fent un control del compliment dels compromisos del PSC en relació amb les 16 propostes que vam fer al pressupost. Algunes s'han portat a terme de forma completa i d'altres parcialment.

Propostes principals	Fites aconseguides
Municipalitzar el Centre Municipal d'Expressió (CME)	Actualment aquest servei és prestat per una empresa externa. Els informes han demostrat que si l'ajuntament gestionés directament l'escola, mantenint tots els serveis i el personal, s'aconseguiria un estalvi d'uns 80.000 €/anuals. En el darrer ple de la passada legislatura CiU i PSC van tirar endavant l'actual concessió, que ha fet encarir aquest servei en 500.000 € (en sis anys). Malauradament, l'actual concessió i els recents decrets del govern central dificulten la municipalització del centre, però seguirem treballant per salvar aquets obstacles.
Eliminació dels sobresous a dit (coordinadors)	En la negociació del pressupost no vam aconseguir l'eliminació total d'aquest tipus de despesa, però sí una disminució molt important, concretament s'ha reduït a menys de la meitat (de 72.000 € a 30.000 €). Volem aclarir que la CUP mai ha parlat de noms ni de quantitat de coordinadors, tan sols ha negociat un topall màxim de despesa.
Rebaixa dels sous dels polítics	S'ha rebaixat el sou de l'alcalde un 30% i el dels regidors un 10%.
Apujar en 100.000 euros la partida d'ajudes socials	Gràcies a la proposta de la CUP, es van comprometre 100.000 € extra per assegurar que tothom que compleixi els requisits tingui accés a les ajudes socials.
Optimitzar el servei de recollida de residus, estudiar la implantació del Porta a Porta (PaP)	Malgrat l'endarreriment del Consorci de Residus, a dia d'avui ja podem assegurar que si finalment implantem el sistema de recollida Porta a Porta aconseguirem doblar l'índex de reciclatge i segurament també podrem reduir la despesa del servei.
Posar a disposició dels serveis socials una desena d'habitatges	L'àrea de Territori està treballant a fons el tema i plantejant opcions diverses; s'han obert possibilitats d'aconseguir un bon nombre de pisos per posar a disposició de famílies i persones amb riscos socials greus. S'hi segueix treballant.
Polícia Local	La grua segueix sent un servei gestionat externament, però si més no la nova fórmula evita que sigui deficitària. L'equip de govern està implementant un nou model de policia que anomenen "de proximitat". Caldrà veure, amb el temps, si realment hi ha una transformació. Cal que els agents trepitgin el terreny i, en coherència, hem impedit la compra d'un nou vehicle policial 4x4.
Recursos Humans	Cal repartir el treball, és per això que hem promogut la rebaixa de les hores extra, que han passat d'una despesa d'aproximadament 50.000 € l'any (2011) als 23.716 € l'any 2012. A més, tenim el compromís del govern de proposar una paga d'assistència totalment redistributiva, per aconseguir abaixar els sous més alts i apujar els sous baixos.
Altres	S'han iniciat els treballs per elaborar un nou POUM. Hem assegurat el manteniment del Pla Educatiu d'Entorn, malgrat la retallada de la Generalitat. Hem iniciat un treball per optimitzar el servei de Bus Urbà. Hem diversificat l'oferta cultural de l'ajuntament.

Assemblea oberta: un sí crític a l'Acord

Per valorar el compliment de l'Acord i decidir com encarar unes noves possibles negociacions per al pressupost del 2013, des de la CUP vam convocar una assemblea oberta a tots els nostres militants i simpatitzants.

Vam valorar positivament diversos aspectes:

- Que hagin acceptat valorar les possibilitats reals de transformar la gestió d'alguns serveis com el CME o la recollida de residus, serveis actualment gestionats per empreses amb els consegüents marges de beneficis a càrrec de les taxes que paguem entre tots.
- Que l'alcalde hagi acceptat la rebaixa del seu sou en gairebé 18.000 euros anuals.
- Que acceptin iniciar la implantació d'una política salarial més equitativa entre els treballadors municipals: es rebaixa considerablement la despesa dedicada a càrrecs de confiança (coordinadors i directors d'àrea) i s'emprèn la transformació de la paga d'assistència en una paga redistributiva.
- L'augment en 100.000 euros de les partides destinades a ajudes socials, i la mobilització de la partida d'un milió d'euros que teníem immobilitzada i que només pot tenir com a destinació la implementació de polítiques d'habitatge.

Vam valorar negativament:

- L'endarreriment en l'acció de moltes de les propostes, moltes d'elles havien d'estar desenvolupades la tardor del 2012 i no ha estat fins al gener del 2013 que hem rebut respostes satisfactòries.
- Que haguem de fer un seguiment continu del govern perquè compleixin allò acordat.
- Que malgrat que augmentessin la partida d'ajudes socials en 100.000 €, no s'hagin modificat els requisits per assegurar una resposta a totes les situacions socials d'emergència.
- Per últim, lamentem que el govern directament o indirectament ens hagi utilitzat com a excusa per no atendre algunes peticions o per realitzar accions amb afectacions laborals de persones concretes.

Per tot això vam decidir valorar amb un "sí crític" el compliment de l'Acord per part del govern del PSC-PSOE. Continuarem treballant des de la llibertat que ens dóna ser a l'oposició per seguir sent decisius. Estem convençuts del programa amb què ens vam presentar i tenim molt clar quins són els objectius de la nostra acció política.



PER UN SERVEI PÚBLIC, DIGNE I PER A TOTHOM

Sant Celoni es pot quedar sense trens de Mitja Distància



De fonts properes a Renfe Operadora, ens ha arribat la informació que és molt probable que el servei de Mitja Distància que té parada a Sant Celoni es vegi reduït i fins i tot eliminat per la instauració de la línia de l'AVE (Figueres-Barcelona). Si ens posem a comparar el que ha fet el Ministeri de Foment a tot arreu on s'ha instaurat l'AVE hem de començar a tremolar perquè el servei de Mitja Distància de Sant Celoni té les hores comptades.

En aquest moment de contínues retallades en què ens trobem, la Generalitat s'ha donat un termini d'aproximadament uns tres mesos per estudiar en quina proporció redueix el servei de Mitja Distància, ja que han duplicat el servei entre Figueres i Barcelona, i un nou servei com és l'AVE no es pot permetre anar buit.

Com a referència tenim altres línies,

com per exemple les Madrid-Sevilla i Madrid-València, on la resta de transports a excepció d'un parell de regionals es van treure de la circulació el mateix dia de la inauguració de l'Alta Velocitat.

L'AVE és un servei prioritari?

I també hem de preguntar-nos si aquest nou servei era prioritari, una despesa de prop de 4.000 milions d'euros, que serà fet servir per menys del 2% d'usuaris del ferrocarril a Catalunya i que, en canvi, afectarà més de 1.000 veïns i veïnes de Sant Celoni i els voltants que veuran desaparèixer el servei de Mitja Distància i hauran de tornar a fer servir els serveis de Regionals i Rodalies, on fa temps que es va deixar d'invertir diners per fer-ho a la nova línia d'Alta Velocitat.

És cert que es connectarà França amb Barcelona en un temps aproximat de 6 hores 30 minuts, i que això portarà

turistes cap a Catalunya. Però siguem objectius, aquesta aportació de turistes compensarà un desemborsament de diners així? Sobretot tenint en compte que pràcticament des de qualsevol lloc d'Europa es pot arribar a Barcelona en menys de 3 hores fent servir l'avió. Compensarà tot això els perjudicis que suposarà a tots els nostres veïns?

**La CUP
Sant Celoni ja ha
posat fil a l'agulla
demanant que el
servei de Mitja
Distància i Regional
no se'n vegi
afectat**

Per tot això la CUP de Sant Celoni ja ha posat fil a l'agulla i ha presentat una moció a l'Ajuntament que ha estat aprovada i serà portada a la Generalitat, demanant que el servei de Mitja Distància i Regional no se'n vegi afectat, ja que moltíssims usuaris, no només de Sant Celoni sinó de tot el Baix Montseny, se'n veurien perjudicats.

Els interessos de l'Alta Velocitat

També cal tenir en compte algunes dades sobre com i per què? Cada quilòmetre d'AVE ha costat 33 milions d'euros, o el que és el mateix, per cada 6 quilòmetres d'AVE es podria construir un hospital mitjà (el cost de l'hospital de Burgos és de 210 milions).

La UE va reduir en prop de 40 milions d'euros les ajudes a l'Estat per irregularitats en l'adjudicació dels constructors i per a l'execució del projecte, on hi havia túnels fantasmes inflant el pressupost.

Espanya té 50 quilòmetres d'AVE per cada milió d'habitants, França 31 i Alemanya 17, ens en calen tants?

El 2013 hi ha pressupostats 4.700 milions d'euros per als ferrocarrils, 3.300 dels quals seran fets servir per a l'AVE i només 82 per al servei de Rodalies. Després de veure aquestes dades sobre el cost que té l'AVE, cal preguntar-se el per a què es fa un AVE, quan és moltíssim més productiu i rendible econòmicament crear un corredor mediterrani de Mercaderies.

Hi ha un grandíssim problema a Espanya i és que el transport de Mercaderies per tren és només d'un 4%

Hi ha un grandíssim problema a Espanya i és que el transport de Mercaderies per tren és només d'un 4% mentre que en països com els EUA ronda el 40%, a Alemanya el 22% i a França el 20%. El transport de mercaderies via carretera és gairebé 10 vegades més car que en tren, i el temps d'entrega en llargues distàncies es pot veure reduït en moltes hores i fins i tot dies. I no cal parlar de la reducció de vehicles a les carreteres, amb què es reduiria, per tant, la contaminació, els embussos i la sinistralitat.

I ara cal preguntar-se per què es gasten tants diners en un servei fet servir per poca gent en relació amb els altres (Rodalies, Regionals, Mitja Distància). Per què es gasten tants diners invertint en un servei que és clarament deficitari? Per què se segueix marginant

el transport de Mercaderies, clarament més rendible ja que ja té tota la infraestructura feta?

Hi té res a veure que la majoria d'empreses adjudicades a la construcció d'obres públiques estiguin plenes de polítics o familiars?

Hi deu tenir alguna cosa a veure que la majoria d'empreses adjudicades a la construcció d'obres públiques estiguin plenes de polítics o familiars d'ells, per exemple José Mayor Oreja, president de FCC i germà de Jaime Mayor Oreja? Hi deu tenir alguna cosa a veure les grandíssimes "comissions" que s'enduen alguns polítics amb les adjudicacions de terrenys, per exemple, l'estació de l'AVE a la localitat de Yebes, on el marit d'Esperanza Aguirre té grans quantitats de terrenys urbanitzables? Hi deu tenir alguna cosa a veure que no interressi reduir el trànsit rodat per poder mantenir així els peatges i continuar sagnant els ciutadans amb impostos indirectes que ja estan més que amortitzats?

Cadascú que triï els seus motius, però el principal és que no podem permetre que ens continuïn retallant serveis, sanitat i educació, i ara el transport públic. No deixem que facin el que vulguin, lluitem ara que encara hi som a temps.

HIVERN A LA CLAU

GENER:

- Dissabte 12 de gener:** En Clau musical. Concert. A les 21h. Preu a concretar. Organitzat: L'antiga Colla dels Naps.
- Dissabte 19 de gener:** En Clau informativa. Tarrada sobre el tractament sanitari a Nicaragua. A les 19h a La Clau. Organitzat: NICAT.
- Dissabte 26 de gener:** Concerts a l'Avem. Concert d'en Maa Bouda. A les 19h a La Clau. Bo d'ajut. Organitzat: Cooperativa l'Avem.

FEBRER:

- Dimecres 1 de febrer:** En Clau informativa. Tarrada sobre l'extracció de gas i petroli amb la tècnica del fracking. A les 19h a La Clau. Organitzat: Coordinadora Salvaguarda del Montseny.
- Dissabte 2 de febrer:** A les 10h Assemblea de socis a La Clau. A les 22h Concert a l'Ateneu. Organitzat: La Clau que obrí tots els panys.
- Dimecres 15 de febrer:** En Clau informativa. Presentació del projecte "Som Energia". A les 19h a La Clau. Organitzat: La Clau que obrí tots els panys.
- Dissabte 16 de febrer:** Presentació del llibre "Catalunya sense impura i no s'ha". amb l'autor Lluís Cabrer. A les 19h a La Clau. Organitzat: CUP Sant Celoni.
- Dimecres 22 de febrer:** En Clau musical. Concert amb Pina. Inclou CD de regal. A les 23h a La Clau. Preu socià 4€, no socià 5€. Organitzat: Surs del Montseny.
- Dissabte 23 de febrer:** Concerts a l'Avem. Concert amb Ma Isabella. A les 23h a La Clau. Bo d'ajut. Organitzat: Cooperativa l'Avem.

MARÇ:

- Dissabte 9 de març:** En Clau feminista. Comemoració del dia de la dona. Lectura de poemes i concert amb el grup Els Quatre Gats. A les 19h a La Clau. Organitzat: Casal Quin Sabata.
- Dissabte 16 de març:** Calçada Popular. A partir de les 12h a La Clau. Organitzat: Casal Quin Sabata.
- Dissabte 23 de març:** En Clau informativa. Tarrada sobre la recollida de residus porta a porta. A les 12h a La Clau. Organitzat: CUP Sant Celoni.
- La Clau en família:** Espectacle infantil amb el passatge Teac. A les 18h. Organitzat: La Clau que obrí tots els panys.
- Dissabte 30 de març:** Concerts a l'Avem. Concert amb Caela Treixas. A les 22-30h a La Clau. Preu socià 4€, no socià 6€. Organitzat: Cooperativa l'Avem.

I TAMBÉ...

- Curs de "Creació documental audiovisual i vídeo" amb Berta Diomari i Elnora Pineda. Dissabte 9 i 23 de febrer, 9 i 30 de març i 13 i 27 d'abril d'11 a 13.30h. 6 sessions. Preu socià 37,80€ / Preu no socià 49,80€.
- Curs de "Tècnic de desenvolupament i organització de la producció" amb la Berta Pla. 2 sessions, dissabte 23 de febrer i dissabte 2 de març de 18.30 a 20h. Preu socià 18,45€ / Preu no socià 21,45€.
- Inscripcions i més info sobre els cursos a info@laclau.commontseny.org
- ARTCLAU:** taller de pintura i dibuix. Per més info: 680 949 155 o 93 848 5253
- Taller de Bar Batters a càrrec de la Cooperativa l'Avem. La Taverna de La Clau.
- Associació Cultural La Clau Surs Montseny. Carrer Aguirre, 16 de Sant Celoni.
- Per a més info: www.laclau.commontseny.org, taller@laclau.com, tel@laclau.com, o al correu electrònic info@laclau.commontseny.org

OBRIM TOTS ELS PANYS PLEGATS, FES-T'EN SOCI/A!

I de cara a la programació de primavera de La Clau:

Obrint Pas, Batak, curs de ratafia, curs de vídeo, el documental La educación prohibida, setmana cultural de Sant Jordi, divendres musicals del mes de juny, 1r concurs de ratafia, presentació del projecte NICAT, xerrada de la revista Cafè amb llet, Arrelcat... i moltes activitats més.



La tasca institucional de la CUP de Palau



10 de maig. Presentem, en nom de la Plataforma Aigua és Vida, una **moció instant la Generalitat de Catalunya a evitar la privatització d'Aigües Ter Llobregat**. Al Ple del 31 de maig l'equip de Govern format per CiU + PP + ERC desaprova la moció i tots 3 partits es mostren partidaris de la privatització.

17 de maig. Presentem una **moció de suport a la proposició de Llei Defensem l'Escola en Català** per establir el català com a llengua vehicular i d'aprenentatge. S'aprova per unanimitat el 31 de maig.

21 de maig. Presentem una **moció de suport a la insubmissió ciutadana #novullpagar**. Al Ple de maig s'aprova la moció amb els vots favorables de totes les forces, excepte CIU.

21 de maig. Presentem una **moció de recolzament a la ILP per la dació en pagament**, de paralització dels desnonaments i de lloguer social. Entre els acords destaquen la demanda d'una moratòria immediata dels desnonaments, així com que l'Ajuntament doni suport a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

Al Ple del maig també **denunciem el greuge comparatiu** que suposa que l'ajuntament es faci càrrec del pagament íntegre de la **reforma de la plaça de la Vila**, mentre que en el Torrent del Virgili els veïns es faran càrrec del 45% del cost de l'obra, i a l'obra de Can Barceló es faran càrrec del 47%.

7 de juny. Presentem una **moció reclamant demanar responsabilitats per la construcció del Gasoducte Martorell-Figueres**. La moció va ser aprovada el 26 de juliol amb el suport de l'equip de Govern i l'abstenció del PSC. La moció insta el Ministeri d'Indústria i Enagas a donar explicacions públiques sobre l'impacte ambiental que ha suposat la construcció del gasoducte.

9 de juny. **Inaugurem seu social al carrer Major, 21**. El local està disponible a qualsevol entitat palauenca que necessiti un espai per reunir-se.

10 de juliol. Presentem una **moció en defensa de la salut i del medi ambient, contra l'ús d'herbicides i plaguicides agrotòxics en els espais públics**. S'aproven per unanimitat els acords, entre els quals destaquen revisar el model de jardineria dels espais públics, especialment dels equipaments infantils, i estudiar l'ús de pràctiques amb productes biològics. Se suspendrà de forma immediata i cautejar totalment l'ús d'agrotòxics mentre s'estudien possibles alternatives.

16 de juliol. Presentem una **moció per la revisió de la Llei de Propietat Intel·lectual i la devolució del "cànon digital"**. El Ple ha acordat que l'Ajuntament comptabilitzi l'import pagat en concepte de cànon digital des que és vigent, i reclami aquest import a l'SGAE. Així mateix, s'aprova que l'Ajuntament doni suport a

les entitats que hagin pagat el cànon i desitgin fer-ne una reclamació.

24 de setembre. Presentem una **moció per tal de refermar el compromís inequívoc dels i les representants municipals amb el tancament inajornable de l'abocador**. Va ser aprovada amb els vots favorables del PSC i les abstencions de la resta dels grups.

22 d'octubre. Presentem una **moció reclamant més transparència en els afers municipals**. La moció va ser desestimada per l'equip de govern al Ple del 29 d'octubre.

25 d'octubre. Presentem una **moció referent a la independència de Catalunya**, a instància de l'ANC. Al Ple del 29 d'octubre s'aprova la moció declarant Palau Territori Català Lliure i Sobirà amb l'abstenció del PSC i l'absència destacada del membre del govern del PP.

Ple, 29 d'octubre. **Votem contra la modificació de les Ordenances Fiscals**. 1. Proposem una nova revisió cadastral, ja que de la darrera ençà ha baixat el preu dels immobles. Hem proposat que s'estudii la possibilitat d'aplicar uns tipus a l'IBI distributius i que s'equiparin les bonificacions per família nombrosa a les famílies monoparentals. 2. Respecte a l'augment de la taxa d'escombraries, no compartim un model que no té en compte quina és la quantitat de residus generada pel contribuent. Pensem que cal bo-

nificar qui s'esforça a reduir els residus que produeix. 3. Ens mostrem en contra de la pujada de les tarifes d'aigua a Can Bosc i a Can Pagà. És pervers apujar el preu de l'aigua quan la gent en redueix el consum, amb l'únic objectiu que l'empresa gestora mantingui els beneficis.

7 de novembre. **Consell Escolar Municipal**. 1. Demanem que la policia local no dugui armes a les escoles quan fa tallers formatius. 2. Reclamem a l'ajuntament un estudi sobre els efectes de les retallades.

14 de novembre. **Donem suport a la vaga general contra la reforma laboral i les retallades**.

19 de novembre. Presentem una **moció per instar la Generalitat a reprendre la comissió d'investigació sobre la gestió sanitària i la comissió sobre caixes d'estalvi**. Va ser aprovada al Ple del 29 de novembre amb el suport del PSC i l'abstenció en bloc de l'equip de govern CiU + PP + ERC.

Ple, 29 de novembre. 1. **Votem en contra del conveni en què l'Ajuntament es compromet a pagar a ATLL 358.229,51 €** perquè repregui les obres del dipòsit dels Bruguers. No estem d'acord que s'utilitzi diner públic en unes obres perquè en tregui benefici econòmic una empresa privada. 2. **Demanem que es mantingui el Registre de Parelles de Fet**.

10 de desembre. Presentem una **moció en contra de l'es-**

borrany de la llei orgànica de millora de la qualitat educativa (LOMCE). Dies després, CiU i ERC entren una altra moció en referència al mateix tema. En Comissió Informativa prèvia al Ple tots els grups acordem presentar-ne una de consens en què se subscriu que l'avantprojecte cerca dividir la societat catalana, es ratifica el suport al model d'escola catalana, es manifesta el rebuig a la LOMCE i es declara el ministre Wert, persona non grata. És aprovada per unanimitat el 27 de desembre.

Ple, 27 de desembre. **Ens oposem als pressupostos 1**. L'evolució de les partides destinades a protecció social és insuficient. L'any anterior representava un 7,2% del total del pressupost i ha avançat aquest any només fins al 7,3%, mentre que l'atur a Palau ha crescut un 23%. 2. Denunciem que l'equip de govern mantingui els elevats sous que percep mentre el conjunt del sector públic ha vist reduïda la nòmina.

17 de gener del 2013. **Presentem al·legacions a la supressió del Registre Municipal de Parelles de Fet**. Reclamem que es mantingui el registre, ja que la supressió suposa una regressió i un perjudici en els drets de les persones, vulnerant un dels objectius de la seva creació, procurar la no discriminació social de les unions de fet.

21 de gener. Presentem una **moció per a l'abolició de l'ús de les bales de goma**. Reclamem que l'Ajuntament manifesti el seu compromís per a l'abolició de l'ús de projectils en manifestacions i esdeveniments públics, vetllant perquè no es faci ús d'aquest armament en el terme municipal. Aprovada al Ple del 31 de gener.

30 de gener. Proposem una **esmena a la moció sobre execucions hipotecàries i desnonaments**, impulsada pel Consell Comarcal, **per tal que s'hi inclogui la suspensió de l'impost de plusvàlua**.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya declara nul·la la reforma de la carretera del Montseny



L'Ajuntament haurà de retornar als veïns els diners que van pagar en concepte de contribucions especials.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha declarat definitivament nul·la la remodelació de la carretera del Montseny, que l'Ajuntament de CiU va aprovar el 9 de febrer de 2006. La conseqüència immediata d'aquesta declaració de nul·litat és que el Consistori, mancat de tresoreria i immers en una situació econòmica extremadament difícil (atribuïble a la mala gestió del govern de CiU), haurà de retornar als veïns de la carretera els diners que van pagar en concepte de contribucions especials.

Per contra, l'equip de govern convergent sosté que la devolució dels diners només correspondrà als veïns que van promoure el recurs contra el projecte de reforma de la carretera, de manera que la resta del veïnat no rebrà cap mena de compensació econòmica. Tanmateix, el 30 de novembre de 2012, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va determinar que la declaració de nul·litat del projecte de remodelació de la carretera **acarrea també la devolució de las cantidades indebidamente ingresadas, con sus correspondientes intereses**, sense especificar que els beneficiaris del reemborsament fossin exclusivament els promotors de l'acció judicial contra l'Ajuntament, com sosté l'equip de govern de CiU.

Sigui com sigui, el que és inqüestionable és que la justícia ha declarat nul el projecte de remodelació de la carretera i ara l'equip de govern municipal de CiU haurà de tornar els diners que va cobrar en concepte de contribucions especials més els interessos que corresponguin.

L'11 de juny de 2010, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va considerar que el projecte de remodelació de la carretera no es podia considerar una "obra d'urbanització", sinó una "obra ordinària", la qual cosa implicava que l'Ajuntament disposava de 6 mesos per aprovar definitivament el projecte. Tanmateix, l'equip de Govern de CiU va tardar 6 mesos i 6 dies a aprovar-lo i, en conseqüència, el procediment va caducar i l'acte d'aprovació del projecte es va considerar nul de ple dret.

A instàncies de la secretaria de l'Ajuntament, l'equip de govern convergent va maniobrar per intentar, a través d'una cabriola jurídica, passar per alt la declaració de nul·litat del projecte de reforma de la carretera del Montseny. L'estratègia (fallida) va consistir a avaluar la nul·litat declarada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya com a anul·labilitat, perquè d'aquesta manera les conseqüències jurídiques de la sentència de nul·litat eren diferents.

Un acte anul·lable implica que és possible convalidar-lo durant un termini establert i produeix mentrestant o una vegada esgotat aquell termini plens efectes jurídics. D'aquesta manera, el ple de l'Ajuntament de 10 de novembre de 2011 va aprovar (amb l'excepció de la CUP) de nou el projecte de l'obra de reforma de la carretera del Montseny amb l'objectiu de convertir en legal el que els tribunals havien declarat com a il·legal. La cabriola jurídica no va funcionar perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en la sentència de 28 d'octubre de 2012, va sentenciar que **no estamos ante ningún supuesto en que, concurriendo un defecto formal, el mismo pudiera subsanarse con efectos "ex tunc", esto es retrotrayendo los efectos al momento inicial. Por el contrario, las propias modificaciones que se citan obligan a entender que sus efectos únicamente serían "ex nunc", esto es, hacia el futuro**. És a dir, que la declaració del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no era d'anul·labilitat, com defensava l'equip de govern de CiU, assessorat per la secretaria municipal, sinó nul. En conseqüència, el cobrament de les contribucions especials al veïnat de la carretera era il·legítim i, per tant, ara, l'Ajuntament, obligat per la sentència judicial (sense possibilitat de recurs), haurà de retornar als veïns els diners que van pagar per sufragar les obres de remodelació de la carretera del Montseny. El líder messiànic de CiU, Jordi Pujol, deia que "la feia ben feta no té fronteres". Segur. Però la mal feta es paga cara. Encara més si l'Ajuntament, com en el cas de Sant Esteve, quan obra el calaix no hi troba ni un cèntim d'euro.

L'ENTREVISTA

“A l'Estat espanyol hi ha cinc milions d'habitatges buits, i més de 800.000 són en mans de les entitats bancàries”

Helena López i Marian de Pedro, membres de la PAH



Com i per què es va formar la PAH al Baix Montseny?

Helena: La PAH va arribar al Baix Montseny ara farà un any per fer front a una injustícia cada cop més estesa: a l'Estat espanyol, cada dia hi ha 532 desnonaments, 100 a Catalunya, 80 la província de Barcelona. Un problema d'aquestes característiques només es pot combatre des del territori, creant xarxa.

Marian, com vas saber de la PAH, què et va fer decidir a anar-hi?

Vaig saber-ho a través d'una companya, la Puri. Ella, en assabentar-se del meu problema, me'n va parlar i aleshores vaig creure que hi havia d'anar: necessitava l'ajuda i la informació que em podien donar; però també tenia la necessitat de donar un cop de mà a les persones que es troben en la meva situació, no ens podem quedar de braços plegats. Venir-hi ajuda a suportar el problema, es teixeix una xarxa d'ajuda mútua que, encara que només sigui a nivell moral, et fa sentir recolzat, saps que tens l'ajuda que necessites, i no només això: pots ajudar d'altres, encara que sigui només donant ànims, ajudant a veure que no tenen la culpa del problema.

A part de la Marian, qui més hi ha a la PAH?

Helena: Som un grup d'activistes pel dret a l'habitatge. Alguns som afectats i d'altres no, però ens uneixen les ganes de canviar una situació injusta. Canviar unes lleis que beneficien els bancs, a qui rescaten amb milions d'euros mentre expulsen de casa milers de famílies.

Marian, ens pots fer un resum del teu cas?

Vaig haver de tancar l'empresa a causa de la crisi, obligada pels bancs, que van tancar l'aixeta del crèdit. Per això no vaig poder pagar les quotes de la hipoteca, i des del 2008 fins ara ha sigut una lluita constant per aconseguir l'objectiu d'una rebaixa de la quota. No és que no vulgui pagar, és que no tinc feina i he hagut de tancar l'empresa, no tinc ingressos per pagar la hipoteca.

Helena, en què més pot ajudar la PAH? On es pot adreçar qui vulgui més informació?

Actuem en dos camps: d'una banda, el vessant humà, on ens centrem en l'apoderament dels afectats

(hem de ser conscients que no som els culpables, que els culpables són els banquers i els polítics; ens hem d'animar els uns als altres a lluitar contra aquest sistema injust), i de l'altra, fem accions per incidir políticament: en els ajuntaments, amb mocions per fer més justes les normatives municipals, i a nivell estatal, amb campanyes com la ILP per l'aturada dels desnonaments, la dació en pagament amb efecte retroactiu i el lloguer social. Se'ns pot trobar el segon i el quart divendres de cada mes a les set del vespre a La Clau, i al correu electrònic pah.baixmontseny@gmail.com.

Dació en pagament?

Què és això?

Helena: És que quan una persona, contra la seva voluntat, no pot pagar la hipoteca perquè per culpa de la crisi ha perdut la feina, el banc es queda la casa i el deute queda liquidat, com ja passa a tants altres països. La llei espanyola fa que milers de famílies no només es quedin sense casa, sinó que també arrossequin un deute per a tota la vida tot i haver perdut la llar. És per això que demanem la dació en pa-

gament amb efecte retroactiu, ja que des del 2007 hi ha hagut 400.000 exècucions a tot Espanya. La ILP també incideix molt en la importància del lloguer social. Que els pisos dels bancs es converteixin en un parc de lloguer social. A l'Estat espanyol hi ha cinc milions d'habitatges buits, dels quals més de 800.000 són en mans de les entitats bancàries.

Què s'ha aconseguit amb la campanya de la ILP?

Helena: La llarga recollida de firmes ha servit per fer una gran tasca de conscienciació social. Tots els pobles s'hi han sumat i ha servit perquè el poble conegui les lleis injustes i sigui conscient que hi ha alternatives. Que hi ha solucions; ara, els polítics tenen la pilota a la seva taulada.

Hi ha actes previstos en suport de la ILP?

Helena: Sí. El dissabte 16 de febrer es va convocar una gran manifestació pel dret a l'habitatge. També hi ha prevista una campanya per assenyalar els culpables, perquè la població posi cara als diputats que votin en contra de la ILP.